

havde klart nok understreget sin overflødighed ved behandlingen af Marshallplanen og Atlantpagten, thi i løbet af henholdsvis 1½ time og 3—4 timer havde tinget ekspederet disse „de to betydningsfuldste forslag, der nogensinde er vandret gennem rigsdagen,“ og havde endda indenfor samme tidsrum kunnet behandle flere andre sager.

M. Sig Steffensen (DR) troede, at det mere var den høje valgretsalder og den indirekte valg måde til landstinget, der var baggrunden for forslaget om landstingets afskaffelse, end ønsket om at gå over til et etkammersystem, men de fælles gruppemøder og den ujævne arbejdsfordeling havde medvirket til at undergrave landstingets stilling. Han nærede forøvrigt ingen betænkelighed ved et etkammersystem, bortset fra en risiko for, at rigsdagsmændene, når alle love nu skulle „igennem samme flaskehals“ og det nye folketing derfor muligvis måtte være samlet hele året, blev en slags specialister, der ikke havde levende forbindelse med erhvervslivet. — Taleren havde altid været tilhænger af 21 års valgretsalderen, og når der normalt var fire år mellem valgene, blev den reelt i gennemsnit til 23 år, hvad der aldeles ikke kunne siges at være en for lav valgretsalder.

Efter at partiernes ordførere havde talt, fik adskillige „menige“ medlemmer ordet for at begrunde deres stilling til et eller flere hovedpunkter i grundlovsforslaget. Forhandlingen kom overvejende til at dreje sig om et- eller tokammerordning, om betydningen af den foreslåede adgang til folkeafstemning og om muligheden for indførelse af en slags suspensivt veto.

Medens Brodthagen (S) afviste landstingets eksistensberettigelse — det havde manglet „ben i næsen“ og lå derfor på sine egne gerninger —, udtrykte H. Hauch (V), Malchau (KF), Villemoes (V), Lisbet Hindsgaul (KF), Korsgaard (KF), H. K. Sørensen (KF) og Grete Mølbak Frederiksen (V) summarisk deres sympati for *bevarelsen af et tokammersystem*. Malchau betegnede den foreslåede overgang til etkammersystemet som et „temmelig revolutionerende“ skridt, som mange indenfor det konservative folkeparti kun havde kunnet gå med til, fordi det var politisk umuligt at skabe flertal for en tokammerordning; Hauch pegede på, at den sikkerhed for en lokal repræsentation, som lå i kravet om landstingsmændenes bopæl i kredsen, ville gå tabt ved landstingets afskaffelse — et moment, der også blev fremhævet af Nielsen-Man, som tillige gjorde opmærksom på, at flere fåtallige befolkningskredse lettest havde kunnet opnå repræsentation i landstinget —, og H. K. Sørensen frygtede for, at „den politisk interesserede amatør“ ved overgangen til etkammersystemet ville blive trængt mere og mere ud af politik, og at man ligeledes ville svække kontakten med „repræsentanter for de organisationer,